

KOZMA SZ. ANDRÁS:

A fejemben összefolynak a Metanoia előadásai. Egy végtelen történet, ami valahol emberemlékezet előtt kezdődött, és emberemlékezet után sem ér véget. Belémégtek viszont a képek – a lélek, a szív, az agy: fényérzékeny felület, ami sugárzik, ott marad, és néha, amikor csend van, fellapozható, mint egy fényképalbum. Emlékszem egy üvegpiramisra: benne állt két mocskos, teletömött szatyorral a kezében egy hajléktalan, fejét arccal a radiátorra hajtva. Aludt. Fájdalmas nyugalom. Nem, nyugtalan, öntudatlan fájdalom. Nem... Ennél szívszorítóbb képével még nem találkoztam az emberi fajnak. Nagyvárosi ikon.

Emlékszem egy biciklistára is, aki félkegyelműként próbálkozott a vázra ülni, de a lét bizonytalan egyensúlya... eldőlt, felállt, elesett, feltápáskodott. Ha létezik boldogság, akkor az ott ült az arcán, amikor a kétkerekű szerkezet gurulni kezdett. Helyre állt a világ rendje. Érdemes...

A Metanoia olyan, mint a gyermekkorból megmaradt, tiszta, nyomasztó, döbbenetes felismerésekkel teli emléktár. Ott élnek a mozdulataimban, a szavaimban. Minden félrecsúszott nyakkendőmben...